

„Ty se musíš především připravovat do školy tak, abys nepropadla,“ odpověděla mamka odměřeným hlasem. „A když to zvládneš, můžeš si jet na kolik turnajů chceš. Tím tohle téma považuji za vyřízené.“

„Musím dnes ještě trénovat,“ řekla jsem.

„To můžeš. Až mi ukážeš hotové domácí úkoly.“

Sice jsem s tím počítala, že bude doma humbuk a nevyhnu se kázání, ale ani ve snu by mě nenapadlo, že dostanu zákaz jezdit na turnaje! Měla jsem na jazyku, že jsem dnes absolvovala svoje první doučování z matematiky a zítra mám v plánu šprtat s Melike anglickou gramatiku, ale už jsem nedostala prostor. Maminku nikdy nezajímaly sliby, chtěla vidět výsledky.

„Jo a přišel ti dopis,“ oznámila, aniž by na mě pohlédla. „Je z Ameriky.“

Popadla jsem svůj batoh a vystřelila z kuchyně. Poštu jsme odkládali na komodu pod šatním zrcadlem. Úplně nahoře ležela světle modrá obálka s přetiskem Air Mail. Moje jméno a adresa byly napsány kostrbatým písmem. Dychtivě jsem obálku otočila a vykulila oči, když jsem na její zadní straně četla adresu odesilatele: Brenda Murray, Oaktree-Farm, Fall River, Massachusetts!

Kapitola 3

Brenda Murray, americká jezdka, koupila loni na vánoce Quintana – koně, kterého jsem cvičila – a odvezla si jej s sebou do Ameriky. Patřila k nejlepším jezdkařkám v USA – účastnila se národních cen, mistrovství světa a startovala taky na olympijských hrách. A pokaždé zaznamenala úspěch. Litovala jsem, že jsem o Quintana přišla, i když jsem věděla už od začátku, že tento den jednou nastane. Kůň totiž patřil panu Nötzlimu – švýcarskému obchodníkovi s koňmi – a ten mi dal koně k dispozici jen na vycvičení. Jedinou útěchou mi bylo, že tento hnědý valach zůstane u Brendy v opravdu dobrých rukách. Brenda byla skvělá jezdkařka, která svoje koně navíc skutečně milovala. Tehdy mi nabídla, abych Quintana někdy přijela navštívit,

ovšem já jsem měla za to, že to řekla jen tak ze zdvořilosti. Dospělí toho většinou namluví spoustu a přitom na svá slova hned zapomenou, nebo je ani nemyslí vážně. Teď jsem však držela ve svých rukách skutečný dopis a nemohla uvěřit tomu, co v něm stálo: Brenda mě zvala na letní prázdniny na jejich farmu do Ameriky! Zároveň mi nabídla, že s sebou můžu vzít i nějakou svoji kamarádku. Četla jsem ten dopis znovu a znovu, abych se přesvědčila, jestli jsem ho pochopila správně. Ale i potom, co jsem ho přelouskala už potřetí, byl jeho obsah stále stejný. Ve spěchu jsem zadržela v batohu, našla svůj telefon, a celá rozehvělá zavolala na číslo Melike. Moje kamarádka se ozvala už po druhém zazvonění.

„Co děláš v létě o prázdninách?“ zeptala jsem se jí rovnou.

„Naši mě zřejmě zase donutí jet do toho zapadákova k babičce a dědovi,“ odpověděla. „To přece víš. Ale proč se ptáš?“

„Představ si, že jsem dostala dopis od Brendy Murrayové!“ Svalila jsem se na postel. „Zve mě a mou kamarádku na šest týdnů na jejich farmu!“

„Faaaakt?“

„Jo! Není to geniální?“

„To je bomba!“ slyšela jsem v telefonu Meličiny kroky a bouchnutí dveří. „Kde je ta farma? Podívám se na mapu!“

„Počkej...“ otočila jsem obálku. „Fall River, Massachusetts.“

Prsty Melike ťukaly do klávesnice.

„Páni, super!“ zvolala za pár vteřin. „Je to kousek od Bostonu. A jak se jmenuje ta farma?“

„Oaktree-Farm,“ odpověděla jsem a cítila přitom šimrání v břiše.

Amerika! Ještě nikdy v životě jsem nikam neletěla. Dovolené, jaké běžně podnikala většina mých známých, pro naši rodinu nepřicházely v úvahu. Zatímco si moji spolužáci v létě cestovali po Francii, Španělsku, Itálii, váleli se na Mallorce, Maledivách nebo na jiných exotických místech, musela jsem já pomáhat při sklizni sena a slámy, nebo na nějakém turnaji. Tak to u nás zkrátka chodilo.

„Páni, Eleno!“ hlas Melike se trásl vzrušením. „Je to nedaleko Bostonu, ale i Cape Codu! Mohly bychom navštívit Niklase! A já bych pak nezemřela touhou po něm!“

To mě pobavilo. Niklas chodil na mezinárodní školu a zanedlouho už měl mít prázdniny – na neuvěřitelné tři měsíce, jak je to v Americe zvykem! Poslední týdny trávil jako obvykle s celou rodinou v USA, kde měli Schützeovi dům u moře a byt ve městě. Niklasův starší bratr Theodor měl na podzim studovat dokonce na fakultě blízko Bostonu!

„Víš už o tom pozvání vaši?“ vyzvídala moje kamarádka. „Myslíš, že ti to dovolí?“

Vzpomněla jsem si na mamčinu špatnou náladu kvůli mým známám ve škole.

„No,“ povzdychla jsem si a posadila se. „Momentálně mám rozdané dost špatné karty. Ta nemožná Wernkeová mamince přece jen zavolala a vyzvonila jí, že propadnu, když se teď nezlepším.“

„S tím se dalo počítat,“ reagovala Melike věcně. „Ale máš pořád ještě šanci dát to nějak do pořádku – o důvod víc snažit se teď blýsknout.“

Dohodly jsme se, že rodičům zatím o pozvání nic nepovíme, dokud se situace trochu neuklidní, abychom se vyhnuly kategorickému „v žádném případě“. Šoupla jsem proto dopis od Brendy do zásuvky a vytáhla z batohu školní věci pevně rozhodnutá poctivě vypracovat

všechny domácí úkoly. Matematiku jsem si díky Arianě už mohla odškrtnout, zbývala němčina a angličtina.

Z okna jsem měla výhled na kolbiště, které se rozprostíralo ve stínu košatých stromů. Zahlédla jsem na něm Tima s Niklasem, jak se svými koňmi na volných otěžích jedou krokem vedle sebe. Zrovna se k nim přidal taky tatínek s Cotopaxi a podobanej žabák klusal na intermezzo kolem překážek.

„To hide, hid, hidden,“ mumlala jsem si a zapisovala slovesné tvary do svého sešitu. „To tear, tore, torn. To rise, rose, risen. To fly, flew, flown...“

Letět!

Elena letí do Ameriky... Myšlenky mi těkaly, už jsem se v nich viděla s Melike na palubě letadla, které nás mělo přepravit na jiný kontinent. Během tak dlouhého letu se servírovalo jídlo, daly se sledovat filmy, tohle všechno jsem už věděla od Melike a spolužáků, pro které byly lety do vzdálených zemí stejně samozřejmé jako pro ostatní lidi jízda autobusem.

Pootevřeným oknem jsem zaslechla Robbieho, našeho bernského salašnického psa. Tatínek na kohosi něco volal, ozvalo se zařehání koně a kdesi v dálce zarachotil motor traktoru. Mé pevné odhodlání splnit

si bleskurychle všechny úkoly začalo ztrácet na síle. Na nepravdělná slovesa jsem se soustředila jen stěží. Jak ráda bych teď byla ve stáji! Třeba se mi podaří proplížit se nenápadně kolem maminciny pracovny a aspoň jen v krátkosti povědět Timovi o Brendině pozvání! Domácí úkoly mi přece neutečou! Vtom mi pípla zpráva na WhatsApp. Zvědavě jsem mrkla na displej. Psala mi Franzi – zástupkyně naší třídy! Co to? Otevřela jsem zprávu a málem mě trefil šlak: Ahoj, Eleno! Chtěla jsem se s tebou domluvit, jak to uděláme zítra s referátem – budu mluvit nejdřív já nebo ty? Dej mi vědět, díky, Franzi.

„Do háje,“ vypadlo ze mě. Jak jsem na to mohla zapomenout? Vždyť vím už dobrých osm týdnů, že mám do dějepisu vypracovat referát o imperialismu v Anglii, ale jak jsem práci pořád odsouvala, tak se mi nakonec úplně vypařila z hlavy. Co teď? Naše dějepisárka mi není zrovna nakloněna, a jestli se zítra budu prezentovat chybějícím referátem, další pětka mě nemine. Jen tak něco obšlehnout z internetu jsem ale taky nemohla, musela bych to alespoň nějak přeformulovat, protože jinak to Thiessenová okamžitě pozná, a bude z toho pětka. Rychle jsem dokončila seznam nepravdělných

sloves a vymyslela deset vět, v nichž jsem tato slovesa použila, pak jsem vylovila učebnici dějepisu a vyhledala v ní papírek, na nějž jsem si poznamenala téma referátu. Zapnula jsem počítač, odolala vábení Facebooku, a místo toho začala hledat informace o imperialistické politice Anglie v 19. století. Mezitím mi volal Tim a chtěl vědět, jestli nejsem nemocná. Pověděla jsem mu o sankcích, které vyhlásila moje mamka kvůli mým špatným známám, a referátu, který jsem měla mít připravený na zítra.

„Ozvu se ti později,“ slíbila jsem mu. „Dobře?“

„Jasně,“ odpověděl pobaveně. „Tak ať jde práce od ruky!“

Od té doby, co Tim na hessenském mistrovství zachránil mému bratrovi Christianovi život, se z nich stali nerozluční přátelé a Tim trávil na Kosím dvoře každý den. Před pár týdny si u nás dokonce ustájil svoje koně a tatka jej a Niklase začal trénovat. Dřív, když jsme se mohli scházet jen potají, bych byla celá zoufalá, kdybych se s ním nemohla vidět, ale teď to bylo jiné. Mohli jsme se scházet ve škole, ve stáji a směli jsme si telefonovat, aniž by se nad tím kdokoli pozastavoval. A najednou jsem si uvědomila, jak je teď vše snadné. Nemusela jsem

se bát, že Tima ztratím jen kvůli tomu, že nemůžu jít do stáje. Kdo jiný než on měl pochopení pro to, že učení je pro mě teď důležitější než ježdění na koních? Vždyť Tim byl ten nejdisciplinovanější a nejzodpovědnější člověk, jakého jsem znala. Už odmala musel každý den po škole dřít ve stáji svého otce a vykonávat práce spíš pro dospělé, a proto měl vždycky tak málo času, a v podstatě žádné kamarády. Bylo by pro něj jednodušší odejít ze školy po 10. ročníku tak, jak to od něj vyžadoval jeho příšerný otec, ale Tim nedal jinak, než že si udělá maturitu a bude dál studovat.

Soustředila jsem se na britskou koloniální politiku, obchodní základny na africkém pobřeží a konflikty mezi koloniálními mocnostmi, a sepsala třístránkový referát tím nejuhlednějším písmem, jakým jsem dovedla. Vtom kdosi zaklepal na dveře mého pokojíčku a dovnitř vstoupila maminka. Zdálo se, že ji překvapilo, že mě vidí sedět za psacím stolem.

„Myslela jsem, že spíš,“ pronesla a vrhla podezřívavý pohled na mou postel. „Bylo tady takové ticho...“

„Ještě jsem dodělávala referát do dějepisu na zítra,“ konstatovala jsem, jako kdyby bylo naprosto normální, že jsem nad ním strávila tři hodiny. „Chceš si ho přečíst?“

„Ano, ráda,“ přikývla poněkud udiveně. Zřejmě se na mě už tolik nezlobila.

„Angličtinu a matematiku mám taky hotovou. Mimochodem Melike a Ariana mě začaly doučovat.“

„Tebe doučuje Ariana?“ ujišťovala se maminka. „Jak to?“

„Nevím. Sama se mi dnes nabídla,“ pokrčila jsem rameny. „Začaly jsme právě dnes hned po deváté vyučovací hodině.“

„Aha!“

„Já nechci propadnout, mami,“ přiznala jsem a podala jí sešit z matematiky a angličtiny. „A slibuji ti, že teď fakt zaberu.“

Mamka se usmála a pohládila mě po vlasech.

„No tak si udělej přestávku. Už jsem zapnula gril. Za čtvrt hodiny bude hotová večeře.“